

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžo/162/2015
Identifikačné číslo spisu: 1012200332
Dátum vydania rozhodnutia: 23.08.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Adamcová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1012200332.3

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Adamcovej a z členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci žalobcu: Aliancia Fair-play, občianske združenie so sídlom Západný rad 39, 811 04 Bratislava, IČO: 31 810 195, zastúpeného Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom so sídlom Národného oslobodenia 25, 900 27 Bernolákovo, proti žalovanému: Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. Ei 243/11-7 zo 16. decembra 2011, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/51/2012-68 z 26. februára 2015, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 1S/51/2012-68 z 26. februára 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Krajský súd v Bratislave (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) napadnutým rozsudkom podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania rozhodnutia žalovaného č. Ei 243/11-7 zo 16. decembra 2011, vydaného generálnym prokurátorom, ktorým ako odvolací orgán zamietol rozklad žalobcu a potvrdil rozhodnutie trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV Spr 329/11 z 1. decembra 2011. Uvedeným prvostupňovým rozhodnutím bola odmietnutá žiadosť o sprístupnenie informácie o telefonickom rozhovore, ku ktorému malo dôjsť 17. septembra 1994 medzi vtedajším predsedom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Z. I. E. a G. N., a to prepisu telefonátu, vrátane sprievodnej informácie k prepisu alebo zvukovému záznamu a identity osoby označenej v telefonáte ako „S.“.

Krajský súd v odôvodnení rozsudku uviedol, že súčasťou ochrany súkromia je právo na ochranu informácií prenášaných prostredníctvom rôznych telekomunikačných operátorov, preto každý adresát týchto práv, ktorý komunikuje s inou osobou, má legitímne očakávanie, že obsah komunikácie zostane dôverný a neprístupný tretím osobám. Poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva A. v. Francúzsko z 23. novembra 1993, v ktorom súd skonštatoval, že cit.: „telefonický hovor nestráca svoj súkromný charakter tým, že sa jeho obsah týka alebo môže týkať verejného záujmu“.

Ďalej dôvodil, že ochrana práva na súkromie môže byť obmedzená spôsobom a v prípadoch ustanovených zákonom a v súlade so všeobecnými princípmi, za ktorých možno obmedziť ústavné základné právo alebo slobodu jednotlivca. Univerzálnou normou ustanovujúcou všeobecné kritériá a predpoklady možného obmedzenia základných práv a slobôd sú ustanovenia obsiahnuté v článku 13 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). Z ich obsahu vyplýva, že ústavodarca rozlišuje formálne i obsahovo medzi povinnosťami a medzami základných práv a slobôd. Ukladanie povinností ústava limituje tým, že musia byť zachované základné práva. Orgán verejnej moci môže obmedziť základné práva, ak koná vo verejnom záujme. K obmedzeniu osobnej integrity a súkromia fyzických osôb tak zo strany verejnej moci môže dôjsť len celkom výnimočne, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné, ak nemožno účel sledovaný verejným záujmom dosiahnuť inak a ak je to akceptovateľné z hľadiska zákonnej existencie a dodržania účinných a konkrétnych záruk proti ľubovôli.

Ďalej krajský súd uviedol princíp proporcionality, ktorý sa zohľadňuje pri riešení kolízie základných práv, na základe ktorej dochádza k ich obmedzeniu. V prípade kolízie základných práv s verejným záujmom, respektíve s inými základnými právami treba posudzovať účel takéhoto zásahu vo vzťahu k použitému prostriedkom. Nevyhnutným predpokladom je v tomto prípade predvídateľnosť a primeranosť zásahu, a to najmä vzhľadom na cieľ, ktorý má byť dosiahnutý a na mieru obmedzenia základného práva. Pri používaní ustanovení o medziach základných práv musí byť skúmaná ich podstata a zmysel s tým, že tieto ustanovenia nemôžu byť zneužitá na iné účely, než na aké boli ustanovené.

Z obsahu súdneho a administratívneho spisu mal krajský súd nesporne za preukázané, že žalovaný žalobcovej žiadosti nevyhovел s poukazom na ustanovenie § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 písm. d) zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o slobode informácií“ alebo „ZSI“), pretože požadované informácie sa dotýkajú ochrany osobnej integrity fyzickej osoby a rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní a Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nedisponuje informáciou k identite osoby označenej v telefonáte ako „S.“.

Podľa názoru krajského súdu požadované informácie sa týkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, ide o zvukový záznam týkajúci sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy (§ 9 ods. 1 zákona o slobode informácií), ktorý možno považovať za súčasť práva na súkromie dotknutej osoby. Tiež požadované informácie týkajúce sa osobných údajov fyzickej osoby sú spracúvané v informačnom systéme povinnej osoby - Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (§ 9 ods. 2 zákona o slobode informácií). Tieto požadované informácie možno sprístupniť len za podmienok stanovených osobitným zákonom (v zmysle poznámky pod čiarou osobitným zákonom je zákon č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov - ďalej len „zákon o ochrane osobných údajov“) alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby. Dotknutá osoba, teda Z. I. E. žalovanému písomný súhlas na sprístupnenie zvukového záznamu týkajúceho sa jeho osoby v zmysle ustanovenia § 9 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií neudelil.

Krajský súd konštatoval, že zo sprístupnenia sú samotným zákonom o slobode informácií vylúčené informácie, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby a informácie, ktoré obsahujú osobné údaje fyzickej osoby. Špecifickú ochranu súkromia fyzickej osoby zabezpečuje zákon o ochrane osobných údajov, ktorým sa ustanovuje ochrana osobných údajov fyzických osôb v súlade s článkami 19 ods. 3 a čl. 22 ústavy a článkom 8 ods. 1 Charty EÚ. Ďalej uviedol, že týmto zákonom sa konkretizuje tiež smernica č. 95/46/ES. Osobnými údajmi podľa ich vymedzenia v ustanovení § 3 zákona o ochrane osobných údajov sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom

takouto osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu. Tieto osobné údaje boli do informačného systému prevádzkovateľa - povinnej osoby zhromaždené na účely uplatňovania zákonom ustanovených práv a povinností vyplývajúcich pre Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky a generálneho prokurátora Slovenskej republiky a tieto možno spracúvať (teda aj sprístupňovať) len v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi.

Ďalej krajský súd dôvodil, že osobné údaje o dotknutej osobe možno zásadne získať od inej osoby a spracúvať v informačnom systéme len s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. To neplatí, ak poskytnutím osobných údajov o dotknutej osobe do informačného systému, iná osoba chráni svoje zákonné práva alebo právom chránené záujmy, alebo oznamuje skutočnosti, ktoré odôvodňujú uplatnenie právnej zodpovednosti dotknutej osoby, alebo sa osobné údaje spracúvajú na základe osobitného zákona. Ten, kto takto osobné údaje spracúva, musí vedieť preukázať Úradu na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky, kedykoľvek na jeho žiadosť, že ich získal v súlade so zákonom o ochrane osobných údajov (§ 7 ods. 5 zákona o slobode informácií).

Krajský súd konštatoval, že osobné údaje dotknutej osoby možno poskytnúť z informačného systému inej právnickej osoby, fyzickej osobe, prípadne subjektu v cudzine len spolu s písomným dokladom o danom súhlase, ak tento zákon takýto súhlas vyžaduje: ten, kto osobné údaje takto poskytuje, môže písomný doklad po danom súhlase nahradiť písomným vyhlásením prevádzkovateľa o udelení súhlasu dotknutými osobami, ak prevádzkovateľ vie preukázať, že písomný súhlas dotknutých osôb bol daný (§ 7 ods. 1 zákona o slobode informácií). Krajský súd tiež poukázal na ustanovenia § 8-11 zákona o slobode informácií, kde sú uvedené prípady, kedy nie je možné požadovanú informáciu sprístupniť, alebo je jej sprístupnenie potrebné obmedziť.

Krajský súd poukázal aj na to, že ak žiadateľ požiada o sprístupnenie informácie o súkromí či zverejnenie verejných osobných údajov, povinná osoba ich podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby (t.j. osoby, ktorej sa informácia týka). Keďže tieto ustanovenia neukladajú povinnej osobe povinnosť požiadať o písomný súhlas dotknutej osoby, povinná osoba nemusí žiadať dotknutú osobu o súhlas. V prípade, ak žiadateľ o informáciu nevie preukázať takýto súhlas dotknutej osoby alebo, ak súhlas nie je založený v úradnom spise, povinná osoba informáciu nesprístupní.

Krajský súd sa nestotožnil s názorom žalobcu, že nárok na rešpektovanie súkromného života sa autenticky redukuje v závislosti od toho, do akej miery jednotlivец sám dáva svoj súkromný život do kontaktu s verejným životom, pričom poukázal na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva vo veci Bruggemann a Scheuten v. Spolková republika Nemecko z 12. júla 1977. Uvedené rozhodnutie sa týka problematiky umelého prerušenia tehotenstva a komisia sa v ňom zmieniła o práve na súkromie. Podľa názoru krajského súdu však informácie požadované oprávnenou osobou možno považovať za súčasť práva na súkromie dotknutej osoby a podliehajú pod režim ustanovenia § 9 zákona o slobodnom prístupe k informáciám, nakoľko sa dotýkajú ochrany osobnej integrity fyzickej osoby a nárok na rešpektovanie súkromného života nemožno automaticky redukovat' z dôvodu, že dotknutá osoba je v kontakte s verejným životom. V danom prípade podľa názoru krajského súdu ide o kolíziu základných práv, kedy neboli splnené podmienky obmedzenia základných práv v zmysle čl. 13 ústavy. Informácie požadované oprávnenou osobou podliehajú aj pod režim ustanovenia § 11 zákona o slobode informácií, nakoľko sa dotýkajú rozhodovacej činnosti orgánov činných v trestnom konaní. Požadovaná informácia bola získaná v rámci trestného konania, v ktorom pôvodne konal vyšetrovatel' Policajného zboru a predmetnú vec dozorovala Krajská prokuratúra Prešov.

Krajský súd ďalej zistil, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky nedisponuje informáciou k identite osoby označenej v telefonáte ako „S.“, a preto túto informáciu ani nemohol sprístupniť, keďže ňou nedisponuje.

Krajský súd sa nestotožnil ani s názorom žalobcu, že žiadané údaje nespĺňajú ani definičné kritérium osobných údajov v zmysle ustanovenia § 3 zákona o ochrane osobných údajov, nakoľko nejde o informácie týkajúce sa fyzickej osoby, ale ide o informácie týkajúce sa výkonu verejnej moci, pričom poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky II. ÚS 44/00 z 5. januára 2001. Krajský súd citoval tento nález a dospel k záveru, že je potrebné rozlišovať výkon ústavných a zákonných právomocí verejných činiteľov na verejnosti a následne ich súkromný život a právo na súkromie. Je nesporné, že obsah súkromného telefonického rozhovoru nie je výkonom ústavných a zákonných právomocí verejného činiteľa na verejnosti, a teda nie je možné dospieť k záveru, že by uvedený nález Ústavného súdu bolo možné aplikovať na skutkový stav v prejednávanej veci.

Žalobca tiež poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. marca 1999, sp. zn. PL. ÚS 15/98, podľa ktorého v súlade s medzinárodným štandardom termín „nevyhnutný“ je v demokratickej spoločnosti možno vysvetliť ako naliehavú spoločenskú potrebu prijať obmedzenie základného práva alebo slobody. Obmedzenie práv a slobôd je nevyhnutné, keď možno konštatovať, že cieľ obmedzenia inak dosiahnuť nemožno. Uvedený nález sa týka ústavnosti zákona o voľbách do Národnej rady Slovenskej republiky. Podľa názoru krajského súdu právne závery Ústavného súdu Slovenskej republiky v danom prípade paušálne aplikovať nemožno, pretože nevyhnutnosť v tomto smere nie je smerodajným dôvodom pre obmedzenie základného práva na súkromie.

Na námietku žalovaného, že žalobca žalovaného zle v žalobe označil, to znamená, že žalovaný nie je pasívne legitimovaný, krajský súd uviedol, že v správnom súdnictve toho, kto je žalovaným, určuje zákon (§ 250 ods. 4 O.s.p.). Žalovaným pri rozhodnutí správneho orgánu vydaného v správnom konaní je správny orgán, ktorý rozhodol v poslednom stupni, t.j. správny orgán, ktorý rozhodol v správnom konaní o odvolaní alebo o rozklade a pokiaľ príslušný zákon riadny opravný prostriedok nepripúšťa, je to správny orgán, ktorý rozhodol v prvom a súčasne aj v poslednom stupni. Pri ústredných orgánoch štátnej správy je žalovaným tento orgán, aj keď rozhodnutie vydal ten, kto stojí na jeho čele (minister, predseda, vedúci). Napríklad ministerstvo je centralizovaným a monokratickým orgánom štátnej správy, na čele ktorého stojí minister menovaný prezidentom na návrh predsedu vlády.

Krajský súd zdôraznil, že právnu subjektivitu má ministerstvo, ktoré je definované ako právnická osoba (§ 35 ods. 1 zákona č. 575/2001 Z.z.). Minister nie je sám o sebe správnym orgánom, ale osobou stojacou v čele tohto správneho orgánu. Pri rozhodovaní o rozklade, rozhodovanie v prvom aj druhom stupni správneho konania zostáva na úrovni správneho orgánu toho istého stupňa; ide vlastne o osobitý prípad opravy vlastného rozhodnutia. Za zodpovedajúcu zákonu sa považuje žaloba, ktorá smeruje proti ministerstvu (resp. inému orgánu verejnej správy), ale správne sa domáha zrušenia rozhodnutia ministra (predsedu, vedúceho úradu a podobne). Označenie žalovaného nie je potrebné meniť ani dopĺňať, ak v žalobe označený správny orgán je v tejto veci pasívne legitimovanou osobou. Podľa ustálenej súdnej praxe, žalovaným je orgán štátnej správy, aj keď rozhodnutie v druhom stupni, (ktoré je napadnuté žalobou), vydala osoba, ktorá stojí na jeho čele (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8Sžo/6/2010), preto táto námietka žalovaného nebola opodstatnená.

V predmetnej veci žalobca tiež žiadal, aby súd podľa ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. prerušil konanie a podal Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na začatie konania podľa čl. 125 ods. 1 písm. a) ústavy, ak by súd dospel k záveru, že ustanovenie § 10 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1, ods. 2 zákona o slobode informácií a § 3 zákona o ochrane osobných údajov nemožno ani v zmysle čl. 152 ods. 4 ústavy (a v súlade s nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL ÚS 15/98) vykladať ústavne konformným spôsobom.

Krajský súd požiadavke žalobcu, aby súd postúpil vec na rozhodnutie o ním predložených otázkach Ústavnému súdu SR nevyhovet. Ustanovenie § 109 O.s.p. dáva súdu fakultatívnu možnosť a nie povinnosť prerušiť konanie a postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. K uvedenému citoval rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 4Sžo/36/2012 z 18. septembra 2012.

V tomto štádiu konania krajský súd nepovažoval za potrebné potupovať v zmysle ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. Ďalej uviedol, že nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky PL. ÚS 1/2009 nebolo vyhovené návrhu Krajského súdu v Bratislave na začatie konania podľa článku 125 ods. 1 písm. a) a článku 144 ods. 2 ústavy o vyslovenie nesúlady § 9 ods. 3 zákona o slobode informácií s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 12 ods. 1 a 2, čl. 13 ods. 2, 3 a 4, čl. 19 ods. 1 a 3, čl. 22 ods. 1 a čl. 26 ods. 4 ústavy.

Krajský súd poukázal na záver, ktorý v predmetnom náleze Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že účel sledujúci realizáciu základného práva na informácie je s ohľadom na svoju ústavnú relevanciu spôsobilý odôvodniť zásah do základných práv podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy aj v prípade, ak ústavodarca neustanovil osobitné dôvody obmedzenia týchto základných práv. Obmedzenie základných práv podľa čl. 19 ods. 3 a čl. 22 ods. 1 ústavy však predpokladá, že v zmysle čl. 13 ods. 2 ústavy musí k takémuto obmedzeniu dôjsť za podmienok ustanovených ústavou len zákonom. Musí ísť o taký dôvod obmedzenia základného práva, ktorému s ohľadom na ústavný poriadok možno priznať obdobnú právnu relevanciu, akú má obmedzované základné právo. V zásade ním bude iné základné právo alebo iný ústavou ustanovený verejný záujem.

Krajský súd mal za preukázané, že rozhodnutie žalovaného bolo vydané v súlade so zákonom a dôvody uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie rozhodnutia žalovaného, a preto žalobu zamietol podľa § 250j ods. 1 O.s.p.

O trovách konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p. tak, že v konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, ktorý žiadal, aby najvyšší súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a žalobcovi prizná náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania.

Žalobca v odvolaní poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 236/06 z 28. júna 2007 a na status positivus, ktorý prislúcha právu na informácie, teda povinnosť orgánov verejnej moci aktívnym konaním zabezpečiť prístup k informáciám a že táto povinnosť sprístupňovať informácie môže byť obmedzená len v súlade s čl. 26 ods. 4 ústavy a teda, ak povinná osoba informáciu odmietne sprístupniť, musí ísť o opatrenie, ktoré je v demokratickej spoločnosti „nevyhnutné“. Žalobca poukázal aj na nálezy Ústavného súdu Českej republiky k tejto problematike (sp. zn. PL. ÚS 2/10 z 30. marca 2010, sp. zn. I. ÚS 1885/09 z 5. mája 2010 a sp. zn. I. ÚS 517/10 z 15. novembra 2010), ako aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva (Társaság a Szabadságjogokért v. Maďarsko zo 14. apríla 2009 a Kenedi proti Maďarsku z 26. mája 2009).

Žalobca poukázal na princíp proporcionality v prípade konfliktu ústavného práva na informácie a na ochranu súkromia. Vyčítal žalovanému ako aj krajskému súdu, že nevykonali test proporcionality, ktoré z týchto ústavných práv má prednosť.

Podľa názoru žalobcu v tomto konkrétnom prípade právo verejnosti na informácie prevažuje nad právom na súkromie (ochranu osobných údajov) dotknutých osôb.

Žalobcom požadované informácie sa totiž týkajú telefonátu medzi terajším predsedom Najvyššieho súdu SR a páchatelom závažnej trestnej činnosti s prvkami organizovanosti a medzinárodnosti. Skutočnosť, že profesionálna sféra (a informácie o nej, vrátane informácii o profesijnej minulosti) osôb pôsobiacich vo verejnom živote - teda aj sudcov - patria do sféry verejnej, konštatoval aj ÚS ČR v náleze sp. zn. IV. ÚS 23/05 zo dňa 17.07.2007.

Žalobca s poukazom na nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 517/10 uviedol, že jednotlivci a verejnosť majú legitímny záujem na všetkom, čo môže súvisieť s fungovaním moci v štáte. Konštatovanie, že profesijná minulosť súvisí so súčasným rozhodovaním sudcu označil Ústavný súd Českej republiky v náleze sp. zn. IV. ÚS 23/05 za triviálne.

Žalobca poukázal na to, že samotný obsah telefonátu (bod 1 žiadosti) je zdanlivo verejne známy z vyjadrení politikov, avšak verejnosť má právo, aby pravdivosť tvrdení politikov mohla konfrontovať s autentickými podkladmi. Pre verejnosť je totiž rovnako znepokojujúcou tak možnosť, že predseda Najvyššieho súdu SR priateľsky komunikuje so zločincem, ako aj možnosť, predseda Najvyššieho súdu SR je nepravdivo obviňovaný z neprijateľného správania.

Ďalej opätovne poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 44/00, ako aj na nález sp. zn. PL. ÚS 1/09 z 19. januára 2011, z ktorého vyplýva nevyhnutnosť prístupu k informáciám o osobách, ktoré vykonávajú verejnú moc a skutočnosť, že takéto osoby musia počítať s vyššou mierou obmedzenia ich súkromia.

Žalobca tiež argumentoval nesúladosťou výkladu pojmu osobný údaj podľa zákona o ochrane osobných údajov s článkom 26 ods. 1 ústavy.

Prevažujúci záujem na sprístupnení žalobcom požadovaných informácií platí aj v prípade obmedzenia podľa ust. § 11 ods. 1 písm. d) ZSI, ktoré zo sprístupňovania vylučuje informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní.

Žalobcom požadovaná informácia údajne vznikla v súvislosti s vykonávaním trestného vyšetrovania. Aj ust. § 11 ods. 1 písm. d) ZSI je však potrebné vykladať ústavne súladným spôsobom, aplikujúc kritériá vymedzené čl. 26 ods. 4 Ústavy SR. Ako bolo vyššie uvedené, podmienka nevyhnutnosti obmedzenia práva na informácie v demokratickej spoločnosti nie je v súvislosti s informáciami požadovanými žalobcom naplnená. Nie je však naplnená ani podmienka nevyhnutnosti pre ochranu ktoréhokoľvek z taxatívne určených záujmov, v tomto prípade zrejme bezpečnosti štátu a verejného poriadku. Keďže podľa medializovaných informácií, a žalovaný neuviedol vo svojom rozhodnutí inak, sa požadované informácie týkajú trestného vyšetrovania, ktoré prebehlo pred mnohými rokmi. Nie je preto naplnené riziko zmarenia už dávno skončeného vyšetrovania. Súd prvého stupňa teda na daný skutkový stav nesprávne aplikoval ust. § 11 ods. 1 písm. d) ZSI.

Súd tiež opätovne dospel k nesprávnemu skutkovému zisteniu, keď bez bližšieho odôvodnenia konštatoval, že „súd ďalej zistil, že Generálna prokuratúra SR ďalej nedisponuje informáciou k identite osoby označenej v telefonáte ako „S.““ Z odôvodnenia nie je vôbec zrejmé, na základe akých dôkazov dospel súd prvého stupňa k tomuto záveru. Skutočnosť, že žalovaný nedisponuje informáciou o identite osoby menom „S.“ bola spomenutá len raz, a to v prvostupňovom rozhodnutí žalovaného (rozhodnutie trestného odboru Generálnej prokuratúry SR sp. zn. IV. Spr. 329/11-2 zo dňa 01.12.2011) v predposlednej vete.

Z prepisu rozhovoru však vyplýva, že osoba menom „S.“ bola v tom čase takmer určite tiež sudcom Najvyššieho súdu SR a má s G. rovnako priateľský vzťah ako Z.. Je preto ťažko predstaviteľné, že by Generálna prokuratúra SR nedisponovala informáciou o identite tejto osoby, keď je u nej tiež daný rovnaký dôvod zaujatosti, a teda aj pre vylúčenie z rozhodovania. To potvrdzuje aj skutočnosť, že v prípade G. nakoniec (po vylúčení Z.) rozhodoval sudca Z.. Pokiaľ však Generálna prokuratúra SR disponovala informáciou o priateľskom vzťahu „S.“ s G., je nepravdepodobné, že by sa nezaujímal o identitu „S.“.

Zároveň si žalobca uplatnil trovy právneho zastúpenia vo výške 994,26 Eur.

III.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

IV.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, rozhodnutie žalovaného a konanie predchádzajúce jeho vydaniu, v rozsahu dôvodov podaného odvolania (§ 212 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.); odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p.), keď deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p.) a jednomyselne dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 O.s.p.)

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti O.s.p. (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 prvá veta O.s.p.). Preto v správnom súdnictve súd dokazovanie zásadne nevykonáva, vykonáva len také dokazovanie, ktoré je nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia, t.j. jeho rozsah je obmedzený účelom správneho súdnictva (§ 250i ods. 1 veta druhá O.s.p.). Je to tak preto, že úlohou súdu v správnom súdnictve (prvostupňového ani odvolacieho) nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov pri zisťovaní skutkového stavu dopĺňaním rozsiahleho dokazovania, ale preskúmať zákonnosť ich rozhodnutí.

Nie je ani úlohou najvyššieho súdu v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu v správnom súdnictve prehodnocovať správnosť záverov krajského súdu na základe nesúhlasu odvolateľa s takýmito závermi. Účelom konania v správnom súdnictve je poskytnutie súdnej ochrany pred tvrdeným nezákonným rozhodnutím.

Podľa § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p., pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p., odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd v rozsahu odvolacích dôvodov preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a konanie mu predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s rozsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam žalobcov uvedeným v odvolaní uvádza nasledovné.

Úlohou prvostupňového súdu v predmetnej veci bolo postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej rozhodovanie o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov - na základe žaloby žalobcu preskúmať zákonnosť postupu a rozhodnutia žalovaného č. E. 243/11-7 zo 16. decembra 2011, ktorým rozklad žalobcu zamietol a potvrdil prvostupňové rozhodnutie trestného odboru Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky sp. zn. IV Spr 329/11 z 1. decembra 2011, o nesprístupnení žalobcom požadovaných informácií s poukazom na ust. § 9 ods. 1, 2 a § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií.

Z obsahu predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že žiadosťou z 25. novembra 2011 sa žalobca domáhal sprístupnenia informácií týkajúcich sa prepisu telefonátu, ku ktorému malo dôjsť 17. septembra 1994 medzi vtedajším predsedom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Z. I. E. a G. N., sprievodnej informácie k tomuto prepisu alebo zvukovému záznamu a identity osoby označenej v telefonáte ako „S.“.

Úlohou prvostupňového súdu, limitovaného rozsahom žalobných dôvodov, bolo posúdiť, či v predmetnej veci existovali zákonné podmienky pre nesprístupnenie požadovaných informácií žalobcovi.

Správne orgány argumentovali tým, že zo sprístupnenia informácií sú samotným zákonom o slobode informácií vylúčené informácie dotýkajúce sa osobnosti a súkromia fyzickej osoby (§ 9 ods. 1 zákona o slobode informácií), ako aj informácie obsahujúce osobné údaje fyzickej osoby, ktoré sú výslovne chránené zákonom o ochrane osobných údajov (§ 9 ods. 2 zákona o slobode informácií) a zároveň s poukazom na ust. § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií odmietli sprístupniť informáciu týkajúcu sa trestného konania.

Podľa čl. 19 ods. 2 ústavy, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života.

Podľa § 19 ods. 3 ústavy, každý má právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe.

Podľa § 22 ods. 1 ústavy, listové tajomstvo, tajomstvo dopravovaných správ a iných písomností a ochrana osobných údajov sa zaručujú.

Podľa § 22 ods. 2 ústavy, nikto nesmie porušiť listové tajomstvo ani tajomstvo iných písomností a záznamov, či už uchovávaných v súkromí, alebo zasielaných poštou, alebo iným spôsobom; výnimkou sú prípady, ktoré ustanoví zákon. Rovnako sa zaručuje tajomstvo správ podávaných telefónom, telegrafom alebo iným podobným zariadením.

Podľa čl. 26 ods. 1 <. ústavy, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa čl. 26 ods. 4 <. ústavy, slobodu prejavu a právo vyhľadávať a šíriť informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa čl. 26 ods. 5 <. ústavy, orgány verejnej moci majú povinnosť primeraným spôsobom poskytovať informácie o svojej činnosti v štátnom jazyku. Podmienky a spôsob vykonania ustanoví zákon.

Podľa čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (zverejnený v Zbierke zákonov pod č. 209/1992 Zb.), každý má právo na slobodu prejavu. Toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice. Tento článok nebráni štátom, aby vyžadovali udeľovanie povolení rozhlasovým, televíznym alebo filmovým spoločnostiam.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o slobode informácií, osobami povinnými podľa tohto zákona sprístupňovať informácie (ďalej len "povinné osoby") sú štátne orgány, obce, vyššie územné celky, ako aj tie právnické osoby a fyzické osoby, ktorým zákon zveruje právomoc rozhodovať o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb v oblasti verejnej správy, a to iba v rozsahu tejto ich rozhodovacej činnosti.

Podľa § 3 ods. 1 zákona o slobode informácií, každý má právo na prístup k informáciám, ktoré majú povinné osoby k dispozícii.

Podľa § 3 ods. 3 zákona o slobode informácií, informácie sa sprístupňujú bez preukázania právneho alebo iného dôvodu alebo záujmu, pre ktorý sa informácia požaduje.

Podľa § 6 ods. 6 zákona o slobode informácií, na obmedzenia zverejňovania informácií sa použijú ustanovenia § 8 až 12 <..

Podľa § 9 ods. 1 <. prvá veta zákona o slobode informácií, ktoré sa dotýkajú osobnosti a súkromia fyzickej osoby, písomnosti osobnej povahy, podobizne, obrazové snímky a obrazové a zvukové záznamy týkajúce sa fyzickej osoby alebo jej prejavov osobnej povahy povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon, alebo s predchádzajúcim súhlasom dotknutej osoby.

Podľa § 9 ods. 2 <. prvá veta zákona o slobode informácií, o osobných údajoch fyzickej osoby, ktoré sú spracúvané v informačnom systéme za podmienok ustanovených zákonom, povinná osoba sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje zákon, alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby.

Podľa § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií, sa týka rozhodovacej činnosti súdu vrátane medzinárodných súdnych orgánov alebo orgánu činného v trestnom konaní okrem informácie, ktorá sa sprístupňuje podľa osobitného predpisu, rozhodnutia policajta v prípravnom konaní podľa druhej časti druhej hlavy piateho dielu Trestného poriadku <. a informácie o vznesení obvinenia vrátane opisu skutku, ak ich sprístupnenie nezakazuje zákon alebo ak ich sprístupnenie neohrozuje práva a právom chránené záujmy.

Podľa § 3 zákona o ochrane osobných údajov, osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Podľa § 6 ods. 1 písm. i) zákona o ochrane osobných údajov, spracúvať osobné údaje v súlade s dobrými mravmi a konať spôsobom, ktorý neodporuje tomuto zákonu ani iným všeobecne záväzným právnym predpisom a ani ich neobchádza; súhlas dotknutej osoby si nesmie prevádzkovateľ vynucovať a ani podmieňovať hrozbou odmietnutia zmluvného vzťahu, služby, tovaru alebo povinnosti ustanovenej prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi zákonom.

Podľa § 7 ods. 3 zákona o ochrane osobných údajov, súhlas podľa odseku 1 sa nevyžaduje, ak sa osobné údaje spracúvajú na základe osobitného zákona, ktorý ustanovuje zoznam osobných údajov, účel ich spracúvania a okruh dotknutých osôb. Spracúvané osobné údaje o dotknutej osobe možno z informačného systému poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť len vtedy, ak osobitný zákon ustanovuje účel poskytovania, sprístupňovania alebo zverejňovania, zoznam osobných údajov, ktoré možno poskytnúť, sprístupniť alebo zverejniť, ako aj tretie strany, ktorým sa osobné údaje poskytujú, prípadne okruh príjemcov, ktorým sa osobné údaje sprístupňujú, ak tento zákon neustanovuje inak. Týmto nie je dotknuté ustanovenie § 9 ods. 1 písm. a) <..

Podľa § 7 ods. 5 zákona o ochrane osobných údajov, osobné údaje o dotknutej osobe možno získať od inej osoby a spracúvať v informačnom systéme len s predchádzajúcim písomným súhlasom dotknutej osoby. To neplatí, ak poskytnutím osobných údajov o dotknutej osobe do informačného systému iná osoba chráni svoje zákonné práva alebo právom chránené záujmy, alebo oznamuje skutočnosti, ktoré odôvodňujú uplatnenie právnej zodpovednosti dotknutej osoby, alebo sa osobné údaje spracúvajú na základe osobitného zákona podľa odseku 3 alebo § 9 ods. 1 písm. a) <.. Ten, kto takto osobné údaje spracúva, musí vedieť preukázať úradu kedykoľvek na jeho žiadosť, že ich získal v súlade s týmto zákonom.

Podľa článku 8 ods. 1 Charty Európskej Únie, každý má právo na ochranu osobných údajov, ktoré sa ho týkajú.

Senát odvolacieho súdu vychádzajúc zo skutkových zistení v danej veci dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že správne orgány oboch stupňov v danom prípade postupovali v súlade s citovanou právnou úpravou.

K problematike ochrany osobných údajov odvolací súd uvádza, že zásady ochrany osobných údajov stanovuje zákon o ochrane osobných údajov. Osobným údajom je informácia týkajúca sa fyzickej osoby, ktorá je "určená" alebo "určiteľná", resp. ktorá je na základe určitého súboru rôznych údajov konkrétne identifikovateľná a nezameniteľná s inou osobou. Súbor údajov, na základe ktorých nie je fyzická osoba priamo alebo nepriamo určená alebo určiteľná a na jej určenie je nevyhnutné získať ďalší údaj alebo ďalšie údaje s vynaložením neúmerne vysokého úsilia, sa nepovažuje za osobné údaje fyzickej osoby. Neúmerne vysokým úsilím sa rozumie získavanie údajov z ťažko dostupného zdroja, získavanie údajov dlhodobým vyhľadávaním, viacnásobným overovaním, porovnávaním a triedením alebo získavanie údajov prieskumom, ktorého výsledky je možné priradiť viacerým fyzickým osobám, ktoré treba ďalej analyzovať, upresňovať a selektovať.

Ak žiadateľ požiada o sprístupnenie informácií o súkromí alebo osobných údajov (resp. dokumentov obsahujúcich tieto informácie, v danom prípade zvukového záznamu), povinná osoba ich podľa § 9 ods. 1 <. a <. zákona o slobode informácií sprístupní len vtedy, ak to ustanovuje osobitný zákon alebo na základe predchádzajúceho písomného súhlasu dotknutej osoby (osoby, ktorej sa týka informácia o súkromí alebo osobný údaj). Keďže tieto ustanovenia neukladajú povinnej osobe povinnosť požiadať o

písomný súhlas dotknutej osoby, povinná osoba nemusí žiadať dotknutú osobu (resp. blízku osobu alebo zákonného zástupcu) o súhlas. Ak žiadateľ o informáciu nevie preukázať takýto súhlas dotknutej osoby alebo ak súhlas nie je založený v úradnom spise, povinná osoba informáciu nesprístupní.

V prejednávanej právnej veci osobný údaj predstavuje zvukový záznam telefonického rozhovoru, ktorý sa týka súkromnej sféry dotknutej osoby. V danom prípade, ani osobitný zákon, t.j. zákon o ochrane osobných údajov neumožňuje sprístupnenie takejto informácie, a zároveň nebol udelený ani súhlas tejto osoby so sprístupnením informácie. Preto sa na nesprístupnenie požadovanej informácie vzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa § 9 ods. 1 a 2 zákona o slobode informácií.

Podľa názoru odvolacieho súdu, správne orgány správne postupovali, keď požadovanú informáciu nesprístupnili práve pre toto obmedzenie. Aj podľa názoru senátu najvyššieho súdu, obsahom predmetného rozhovoru nie je výkon verejnej moci, ale ide o súkromný rozhovor, z dôvodu ktorého nemožno na prejednávaný prípad použiť nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 44/00 z 5. januára 2001 ako správne argumentoval krajský súd a v tomto smere odvolací súd odkazuje na jeho právne závery.

Pokiaľ sa žalobca v podanej žiadosti domáhal sprístupnenia sprievodnej informácie k prepisu zvukového záznamu alebo k zvukovému záznamu, odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že dôkaz vykonaný prepisom zvukového záznamu je súčasťou spisového materiálu a do spisu sú oprávnené nahliadať len osoby uvedené v ustanovení § 69 Trestného poriadku, ako aj iné osoby avšak za splnenia zákonom stanovených podmienok. Preto postupoval správny orgán v súlade so zákonom, keď informácie týkajúce sa dôkazu vykonávaného v konaní pred orgánom činným v trestnom konaní nesprístupnil, z dôvodu, že na tento dôkaz sa vzťahuje obmedzenie vyplývajúce z ustanovenia § 11 ods. 1 písm. d) zákona o slobode informácií.

K identite osoby vystupujúcej pod menom „S.“, odvolací súd uvádza, že povinná osoba nie je povinná získať, vyžadovať, zhromažďovať, vyhodnocovať alebo vyhľadávať, či spracúvať informácie, ktoré sama nemá k dispozícii. V tomto smere odvolací súd poukazuje na účel prijatia zákona o slobode informácií, ktorý predovšetkým slúži na kontrolu hospodárenia s verejnými prostriedkami, nakladania s majetkom štátu, majetkom vyššieho územného celku alebo majetkom obce, o životnom prostredí, o úlohách alebo odborných službách týkajúcich sa životného prostredia a o obsahu, plnení a činnostiach vykonávaných na základe uzatvorenej zmluvy. Účelom zákona nie je žiadateľom odpovedať na všetky položené otázky, resp. im sprístupniť všetky požadované informácie. Aj na takúto situáciu zákonodarca myslel, keď zaviedol obmedzenia v ustanoveniach § 8-12 zákona.

Požadované informácie žiadateľom spadajú pod tieto obmedzenia bezvýhradne, nakoľko sa jednak týkajú osobných údajov a jednak rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní.

K vytýkanému nevykonaniu testu proporcionality žalovaným a následne krajským súdom, odvolací súd poukazuje tiež na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/2009, v ktorom ústavný súd pristúpil k testu proporcionality kolidujúcich ústavných práv a to práva uvedeného v čl. 26 ods. 4 ústavy s článkom 19 ods. 3 a 22 ods. 1 ústavy, z ktorého odvolací súd cituje: „Pre posúdenie prípadnej kolízie napadnutého ustanovenia zákona o slobode informácií s čl. 26 ods. 4 ústavy je preto dôležité, že tento článok umožňuje zákonodarcovi obmedziť právo na informácie z dôvodov v ňom ustanovených, neustanovuje ale povinnosť zákonodarcu takéto obmedzenia konštituovať. K porušeniu tohto ustanovenia teda nemôže dôjsť neprijatím zákona ustanovujúceho obmedzenia práva na informácie, ale naopak prijatím zákona, ktorý toto právo obmedzuje buď z iných dôvodov, než v ňom uvedených, alebo ich v tomto smere obmedzuje nad nevyhnutnú mieru na dosiahnutie určitého cieľa, teda nad mieru vyplývajúcu z princípu proporcionality. Z hľadiska posúdenia ústavnosti zákona by teda muselo ísť o otázku, či zákon môže prístup k určitej informácii obmedziť, a nie, či tento prístup obmedziť mal, aj keď tak neurobil.“

Z uvedeného vyplýva, že je možné zasiahnuť do práva na slobodu prejavu zákonom. Musí však ísť o

taký dôvod obmedzenia základného práva, ktorému s ohľadom na ústavný poriadok možno priznať obdobnú právnu relevanciu, akú má obmedzované základné právo. V zásade ním bude iné základné právo alebo iný ústavou ustanovený verejný záujem, v danom prípade právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe ako aj na ochranu osobných údajov.

Z obsahu spisového materiálu, súčasťou ktorého bol aj administratívny spis žalovaného, odvolací súd zistil, že krajský súd sa pri svojom rozhodovaní náležite vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami uvedenými v žalobe, vyjadril sa k dotknutým právnym predpisom, uvádzanej judikatúre Ústavného súdu Slovenskej republiky, ako aj rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva vo vzťahu k meritu veci a aj vo vzťahu k návrhu na prerušenie konania.

V súdnom konaní obsahom administratívneho spisu bolo preukázané, že vykonané dokazovanie bolo správnymi orgánmi náležite vyhodnotené a v hodnotení dôkazov prvostupňový súd nezistil právne pochybenia ani logické nesprávnosti ani takú vadu konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Za stavu, že žalobca žiadal v podanej žiadosti v rozpore s vyššie uvedenými ustanoveniami sprístupniť informácie predstavujúce osobné údaje, na ktoré sa vzťahuje obmedzenie prístupu k informáciám podľa zákona o slobode informácií, a informácie týkajúce sa rozhodovacej činnosti orgánu činného v trestnom konaní, odvolací súd sa stotožnil s právnym posúdením veci krajským súdom.

Preto, ak krajský súd dospel k právnemu záveru totožnému so záverom správnych orgánov oboch stupňov a rozhodol, že preskúmaným rozhodnutím žalovaného správneho orgánu nedošlo k porušeniu zákona a chránených záujmov žalobcu, tento jeho názor považoval aj odvolací súd, z dôvodov uvedených vyššie, za správny.

Odvolací súd zistil, že odvolanie žalobcu neobsahuje žiadne právne relevantné tvrdenia a dôkazy, ktoré by mohli ovplyvniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti, Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. a s § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 250k ods. 1 veta prvá O.s.p. v spojení s ust. § 246c veta prvá O.s.p. a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. v súlade s ust. § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že v odvolacom konaní neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v konaní podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p. postupoval podľa ustanovení Občianskeho súdneho poriadku, ktorý bol zrušený zákonom č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (§ 473), ktorý nadobudol účinnosť dňa 1. júla 2016.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, ktorý v § 492 ods. 2 ustanovil, že odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

V súlade s vyššie uvedenými prechodnými ustanoveniami odvolací súd v predmetnej veci postupoval podľa doterajšieho predpisu, Občianskeho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.